

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć VI. — Wydana i rozesłana dnia 24. stycznia 1894.

(Zawiera Nr. 12—22.)

12.

Ustawa z dnia 31. grudnia 1893,

którą wydają się przepisy co do ustanawiania zawiadowców i dozorców przemysłowych w górnictwie.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Techniczne utrzymywanie w ruchu wszelkiego przemysłu górniczego, podlegającego nadzorowi Władz górniczych (§. 5 p. k. u. c.), zostawać powinno pod kierunkiem osoby, posiadającej do tego uzdolnienie według przepisu ustawy niniejszej. Jeżeli przemysł górniczny obejmuje kilka oddzielnych przedsiębiorstw, przepisy ustawy niniejszej stosują się do zawiadowców przemysłowych tych oddzielnych przedsiębiorstw.

§. 2.

Zawiadowcami przemysłowymi przy górnictwie mianowane być mogą tylko takie osoby, które albo

- a) skończyły w akademii górniczej szkołę zawodową górnictwa jako uczniowie zwyczajni, zdały z dobrym skutkiem egzamina z przedmiotów programem nauki objętych (obowiązkowych) i najmniej przez trzy lata sprawowały praktycznie obowiązki przy przedsiębiorstwie górnictwem, albo
- b) uzyskały w myśl §. 3go ustawy niniejszej uznanie za uzdolnione.

Orzekanie, o ile nauki odbyte w akademii górniczej zagranicznej mogą mieć takie samo znaczenie jak odbyte w takiejże akademii krajowej, zastrzega się Ministrowi rolnictwa.

W jaki sposób udowodnione być ma uzdolnienie praktyczne do posady zawiadowcy przemysłowego, postanowi Minister rolnictwa drogą rozporządzenia.

§. 3.

Wyjątkowo, zwłaszcza dla mniejszych przedsiębiorstw górniczych utrzymywanych w ruchu w stunkach mniej niebezpiecznych, można w myśl §. 2, lit. b uznać za uzdolnione na zawiadowców przemysłowych osoby nie czyniące w zupełności zadosyć wymogom w §. 2, lit. a przepisany, jeżeli ze świadectw, dotyczących się ich dotychczasowego sprawowania obowiązków w przemyśle górnictwem można nabrać przekonania, że posiadają dostateczną zdolność.

Na wyjątki takie w ciągu lat pięciu od dnia, w którym ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, zezwalać będzie starostwo górnicze, w przyszłości zaś Minister rolnictwa.

§. 4.

Zawiadowca przemysłowy, według postanowień ustawy niniejszej mianowany, jest pospół z posiadaczem kopalni odpowiedzialny (§. 187 p. ks. u. c.) za zachowywanie ustaw i rozporządzeń, dotyczących się przemysłu górniczego.

Ustanowienie takiego zawiadowcy przemysłowego nie wyklucza stosowania postanowień §. 224. ustawy górniczej powszechnej z dnia 23. maja 1854 (Dz. u. p. Nr. 146).

§. 5.

Każdy posiadacz kopalni obowiązany jest przed oddaniem kierownictwa zawiadowcy przemysłowemu lub najpóźniej jednocześnie z oddaniem, uwiadomić Władzę górnictwą, kogo przyjął i przedstawić jej dowody jego uzdolnienia.

§. 6.

Posiadacz kopalni, który, wyjąwszy usprawiedliwione przypadki konieczności, utrzymuje w ruchu przemysł górniczy bez przepisane go zawiadowcy, podlega karze pieniężnej aż do 5 zł., a gdyby zapomnienie przez Władzę górnictwą dane było bezskuteczne, aż do 10 zł. za każdy dzień, w którym stan nieprawny miał miejsce. Nadto, jeżeliby dalsze trwanie tego stanu było połączone z niebezpieczeństwem dla osób i własności, ruch przedsiębiorstwa ma być na tak długo wstrzymany, dopóki zawiadowca przemysłowy według przepisu ustawy niniejszej nie będzie mianowany.

§. 7.

Posiadacze kopalni, którzy nie uczynią przepisane go doniesienia o mianowaniu zawiadowcy przemysłowego (§. 5), podlegają karze pieniężnej w kwocie aż do 50 zł. Gdyby pomimo wymierzenia kary, nie uczyniono zadość przepisowi §. 5go, ruch przedsiębiorstwa górnictwego ma być wstrzymany, dopóki przepisom ustawy niniejszej nie stanie się zadosyć.

§. 8.

Kto, wyjąwszy usprawiedliwione przypadki koniecznej potrzeby, podejmuje się zawiadywania przemysłem górnictwym, nie uczyniwszy zadość wymogom ustawy niniejszej, podlega karze pieniężnej w kwocie aż do 50 zł.

§. 9.

Posiadacz kopalni obowiązany jest o przyjęciu dozorców przemysłowych, to jest osób zawiadowcom przemysłowym podlegających, do nadzoru nad ruchem technicznym przeznaczonych, bądź przed przyjęciem onychże, bądź jednocześnie z przyjęciem uwiadomić Władzę górnictwą i przedstawić jej dowody ich uzdolnienia.

Na dozorców przemysłowych wolno przyjmować tylko takie osoby, które skończyły niższą szkołę górnictwą, lub których uzdolnienie praktyczne do zadań im poruczonych jest udowodnione.

§. 10.

Posiadacze kopalni, którzy nie uczynią przepisane go doniesienia o przyjęciu dozorców przemysłowych (§. 9), lub którzy osobę uznaną przez Władzę górnictwą za niezdatną, zatrudniają przy dozorze,

wyjąwszy usprawiedliwione przypadki koniecznej potrzeby, podlegają karze pieniężnej w kwocie aż do 50 zł.

§. 11.

Postępowanie karne co do wykroczeń przeciw ustawie niniejszej należy do starostw górnictwych.

Kary pieniężne płacić należy w starostwie górnictwym i takowe wpływają do kasy brackiej, do której odnośnie przedsiębiorstwo górnictwe należy. Jeżeli przedsiębiorstwo górnictwe nie należy do żadnego bractwa górnictwego, starostwo górnictwe orzeka, do której kasy brackiej kara pieniężna ma wpływać.

§. 12.

Zawiadowcy i dozorczy przemysłowi, zajmujący już posady w chwili, gdy ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, uwolnieni są od obowiązku udowodnienia swego uzdolnienia w duchu postanowień ustawy niniejszej.

Posiadacze kopalni są jednak obowiązani w przeciągu trzech miesięcy od dnia, w którym ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, wymienić Władzy górnictwej tych zawiadowców i dozorców przemysłowych z wykazaniem kiedy posady zostały im nadane. Wykroczenia przeciwko temu postanowieniu karane będą według §§. 7 i 10.

§. 13.

Ustawa niniejsza nie stosuje się do przedsiębiorstw górnictwych, mających na celu uzyskiwanie przedmiotów monopolu rządowego, tudzież do przedsiębiorstw górnictwych, podlegających ustawie z dnia 11. maja 1884 (Dz. u. p. Nr. 71), którą w królestwie galicyjsko-lodomeryjskim oraz Wielkiem księstwie krakowskiem i w księstwie bukowińskiem uregulowane zostało prawo wydobywania kopalni, dających się użytkować jako zawierające żywicę ziemną.

§. 14.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej w trzy miesiące po ogłoszeniu.

§. 15.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 31. grudnia 1893.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Falkenhayn r. w.

13.**Ustawa z dnia 1. stycznia 1894,**

o sprzedaży kilku nieruchomości rządowych w gminie podatkowej chebskiej leżących a do rozszerzenia tamtejszego dworca kolejowego potrzebnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby następujące nieruchomości, własnością państwa będące, w księdze gruntowej gminy podatkowej Cheb zapisane, a mianowicie:

łąkę, parcela gruntowa Nr. 1590/2, wykaz hipoteczny l. 673.

pastwisko, parcela gruntowa Nr. 1591. wykaz hipoteczny l. 673,

tudzież realność pod „trzema lipami“ składającą się:

z parceli budynkowej Nr. 667, wykaz hipoteczny l. 648,

ogrodu, parcela gruntowa Nr. 1592, wykaz hipoteczny l. 648 i

pastwiska, parcela gruntowa Nr. 1609, wykaz hipoteczny l. 1143,

odstąpił Związkowi zarządów kolei żelaznych dobiegających do dworca kolejowego w Chebie, na którego rozszerzenie gruntu powyższe są potrzebne, za sumę 42.000 zł. w. a.

Rzeczona cena kupna zapłaconą być ma przez policzenie na rachunek kwoty, którą Zarząd kolei rządowych austriackich jako członek wzmiankowanego wyżej Związku dworcowego ma płacić na kosztą rozszerzenia dworca wspólnego w Chebie.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi handlu i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń. dnia 1. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

**Windisch-Graetz r. w. Wurmbrand r. w.
Plener r. w.**

14.**Ustawa z dnia 1. stycznia 1894,**

o uzyskaniu funduszków celem wystawienia domu na instytut anatomiczno-fizjologiczny dla uniwersytetu lwowskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby na gruncie, który gmina miasta Lwowa na cele zaprowadzenia wydziału medycznego w uniwersytecie lwowskim, oddała bezpłatnie do rozrządzenia, wystawił budynek na pomieszczenie katedr anatomii opisowej, fizjologii i histologii.

§. 2.

Postanawia się, że wydatek na budowę, urządzenie wewnętrzne i wyposażenie, tudzież na opłatę odsetek interkalarnych, wynosić ma najwięcej 235.000 złotych. Na pokrycie tej sumy służyć ma najprzód dodatek na kosztą budowy w sumie 30.000 złotych przez gminę miasta Lwowa zapewniony, reszta zaś sumy potrzebnej uzyskana być ma w myśl ustawy z dnia 15. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 145), przez zaciągnięcie pożyczki w sumie aż do dwustu pięćdziesięciu tysięcy (205.000) złotych w taki sposób, żeby odsetki od potrzebnego kapitału wynosiły najwięcej 4 od sta i żeby kapitał umorzony został w najwięcej 45 ratach półrocznie płatnych, licząc od roku po skończeniu budowy.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświecenia i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. stycznia 1894 r.

Franciszek Józef r. w.

**Windisch-Graetz r. w. Madeyski r. w.
Plener r. w.**

15.

Ustawa z dnia 7. stycznia 1894,

o polepszeniu plac dygnitarzy i kanoników przy kapitułach metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych kościoła katolickiego obrządku łacińskiego, greckiego i ormiańskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Dygnitarzom i kanonikom rezydencyonalnym składu osobowego przez Rząd uznanego kapituły metropolitarnej, katedralnej i konkatedralnej, dopóki ich dotychczasowe dochody i płace nie dojdą do wysokości dochodu najmniejszego, w zamieszczonym poniżej wzorze oznaczonego, zagwarantowany będzie na ich prośbę ten dochód najmniejszy z funduszków religijnych, a względnie z dotacyi rządowej tych funduszków, a mianowicie:

I. W Niższej Austrii, Tryeście, Czechach i Morawii dla pierwszego dygnitarza w kwocie 2000 zł.
dla innych dygnitarzy po 1800 „
dla zwyczajnych kanoników po 1600 „

II. W Wyższej Austrii, Salzburgu, Styryi, Karyntyi, Krainie, Gorycyi i Gradysee, Tyrolu i Galicyi dla pierwszego dygnitarza w kwocie 1800 zł.
dla innych dygnitarzy po 1600 „
dla zwyczajnych kanoników po 1400 „

III. W Istrii i Dalmacyi dla pierwszego dygnitarza w kwocie 1600 zł.
dla innych dygnitarzy po 1400 „
dla zwyczajnych kanoników po 1200 „
waluty austriackiej.

§. 2.

Tym członkom kapituły, których czysty dochód stosownie do postanowień §. 3. zbadany, nie dochodzi wysokości dochodu najmniejszego, należącego się według §. 1. wypłacać należy uzupełnienia, jakie z obrachunku wypadną, z funduszków religijnych, a względnie z dotacyi rządowej tychże funduszków, w ratach miesięcznych z góry, od tego dnia, w którym ustawa niniejsza stanie się obowiązującą, a względnie, co do nowych obsadzeń, od dnia inwestytury odnośnego członka kapituły.

§. 3.

Czy i o ile w każdym z osobna przypadku ma nastąpić uzupełnienie dochodu najmniejszego w §. 1

zagwarantowanego orzekać będzie Władza administracyjna krajowa po wysłuchaniu biskupa dyecezyjnego na podstawie wyjawów, które poszczególni członkowie kapituły składając mają w porozumieniu ze swojemi kapitułami.

Przeciwko orzeczeniu Władzy krajowej można w przeciągu czterech tygodni od doręczenia onegoż podać rekurs do c. k. Ministerstwa wyznań i oświecenia.

§. 4.

Przy wyjawianiu dochodów i wydatków w celu uzupełnienia dochodu najmniejszego w §. 1 ustanowionego trzymać się należy zasad następujących;

I. Jako dochody liczyć należy:

- a) Dochód czysty z gruntu w takiej wysokości, w jakiej przyjęty jest do wymierzania podatku gruntowego od odnośnych gruntów;
- b) dochód czynszowy z wynajmowanych budynków w jego rzeczywistej wysokości po strąceniu kwoty ustawowej na koszt utrzymania i umorzenia długów;
- c) dochód z kapitałów, praw użytkowych i przedsiębiorstw przemysłowych;
- d) stałe renty i dotacje w pieniądzu i wartościach pieniężnych lub w naturze (te ostatnie obliczone według cen średnich miejscowych z potrąceniem 20 procentów z przychodu brutto na koszt ściągnięcia).

Z odsetek od kapitałów i z pobieranych rent pod c) i d) wzmiankowanych można potrącać koszt ściągnięcia.

- e) Przychód z wszelkich, przed wprowadzeniem ustawy niniejszej w wykonanie, w kwocie oznaczonej ustanowionych fundacyj mszalnych (po strąceniu kwoty stypendyalnej w dyecezyi przyjętej) i wszelkich innych fundacyj na odprawianie jakiegos nabożeństwa, o ile wliczeniu takowych nie sprzeciwia się postanowienie listu fundacyjnego a względnie formuła akceptacyjna lub konfirmacyjna, nakoniec
- f) pobory z tak zwanego *mensa communis*.

II. Jako wydatki liczyć należy

- a) Podatki monarsze opłacać się mające tak od dochodów, które mają być wyjawiane (I a—f) jak i od ogólnej sumy dochodów, podatki krajowe, powiatowe i gminne, tudzież wszelkie inne ustawa przepisane opłaty na cele publiczne, równoważnik należytości i podatek do funduszu religijnego;

- b) świadczenia w pieniądzech i wartościach pieniężnych z tytułu zobowiązania ciężącego na dochodzie;
- c) czynsz drogą rozporządzenia ustanowić się mający z dodatkami ustawowemi na takowy przypadający za mieszkanie przez odnośnego członka kapituły na własny użytek najęte z przynależnościami;
- d) wydatki połączone ze sprawowaniem urzędu dziekańskiego (wikaryackiego) w kwocie, która oznaczona będzie drogą rozporządzenia;
- e) większe koszta budowy w takim wymiarze, w jakim je zarząd wyznań zatwierdzi;
- f) wydatki na asekuracyą;
- g) koszta i wydatki na dostarczenie wody, o ile zarząd wyznań pozwoli liczyć te wydatki;
- h) pensye i dary z łaski, o ile takowe opierają się na prawnym zobowiązaniu przez Rząd potwierdzonem;
- i) odsetki i raty amortyzacyjne od kapitałów dłużnych.

III. O ile do oznaczenia płac poszczególnych członków kapituły z tak zwanego *mensa communis* (I f) potrzebne jest zbadanie i stwierdzenie tego ostatniego przychodu, stosować należy odpowiednio postanowienia ustawy niniejszej.

W tym względzie policzyć można nadto jako wydatki jeszcze:

- a) Nakłady na cele kościelne lub wyznaniowe;
- b) wydatki na zbiory naukowe i biblioteki kapituły w wymiarze, który oznaczony będzie drogą rozporządzenia.

§. 5.

Wyjawy dochodów i wydatków, o ile poszczególni członkowie kapituły sądzą, że mają prawo zgłosić się z roszczeniem, podawać należy za pośrednictwem ordynaryatu do Władzy administracyjnej krajowej w przeciągu trzech miesięcy od chwili, w której ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej a względnie w razie nowego obsadzenia poszczególnych posad kapitułnych w przeciągu trzech miesięcy od inwestytury odnośnych członków kapituły. Termin ten z ważnych powodów może być przedłużony.

W razie spóźnienia się z podaniem wyjawu, przychód najmniejszy we wzorze §u 1go ustanowiony, przyznany będzie tylko od dnia podania wyjawu.

Sposób urządzania, sprawdzania i prostowania wyjawów przepisany będzie drogą rozporządzenia.

§. 6.

Wyjawy tyczące się dochodu z majątku nowo przyrosłego jakoteż zmian w nim, podawać należy do Władzy administracyjnej krajowej za pośrednictwem ordynaryatu w przeciągu trzech miesięcy od dnia, w którym przyrost a względnie zmniejszenie się nastąpi.

Termin ten może być dla ważnych powodów przedłużony. Władza administracyjna krajowa po wysłuchaniu biskupa dycezyi zarządzić ma wymierzenie na nowo czystego dochodu, jakoteż wyznaczenie uzupełnienia z mocą prawa od daty rzeczywistego przyrostu, a względnie zmniejszenia się majątku.

§. 7.

Do członków kapituły, którzy dotychczas używali większej dotacyi od ustanowionej w §ie 1ym nie stosują się postanowienia powyższe dopóty, dopóki dotacya ich nie stanie się mniejszą od wymiaru w ustawie niniejszej przepisanej.

§. 8.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894.

§. 9.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi wyznań i oświecenia, tudzież Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 7. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

**Windisch-Graetz r. w. Plener r. w.
Madeyski r. w.**

16.

Ustawa z dnia 7. stycznia 1894,

którą zmienia się §. 1 ustawy z dnia 13. kwietnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 65) (podwyższenie kongruy eksponowanych pomocników kapłańskich rzymsko-katolickich i grecko-katolickich).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Uchyła się pierwszy ustęp §u 1go ustawy z dnia 13. kwietnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 65) o podwyższeniu kongruy eksponowanych pomocników kapłańskich rzymsko-katolickich i grecko-katolickich i tenże opiewać ma na przyszłość jak następuje:

§. 1.

Przychód najmniejszy, dla pomocników kapłańskich, w §. 2gim ustawy z dnia 19. kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 47), jakoteż w dołączonym do tejże ustawy wzorze I ustanowiony, podwyższa się o 160 zł. dla tych pomocników kapłańskich systemizowanych, którym poruczone zostały czynności pasterskie przy kościele, znajdującym się poza obrębem miejsca parafii i którzy siedzibę urzędową mają przy tym kościele.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi wyznań i oświecenia i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 7. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Plener r. w.
Madeyski r. w.

17.**Ustawa z dnia 7. stycznia 1894,**

zmieniająca ustawę z dnia 13. kwietnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 66) o podwyższeniu kongruy eksponowanych pomocników kapłańskich greckowschodnich w Dalmacyi.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Uchyła się pierwszy ustęp §u 1go ustawy z dnia 13. kwietnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 66), który natomiast opiewać ma jak następuje:

§. 1.

Przychód najmniejszy dla pomocników kapłańskich w §. 2gim ustawy z dnia 10 grudnia 1887

(Dz. u. p. Nr. 142) jakoteż w dołączonym do tejże ustawy wzorze I ustanowiony, podwyższa się o 160 złotych dla tych pomocników kapłańskich systemizowanych, którym poruczone zostały czynności pasterskie przy kościele znajdującym się poza obrębem miejsca parafii i którzy siedzibę urzędową mają przy tym kościele.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi wyznań i oświecenia i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 7. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Plener r. w.
Madeyski r. w.

18.**Ustawa z dnia 12. stycznia 1894,**

o sprzedaży i obciążeniu nieruchomości rządowych, których używa zarząd wojskowy i przeznaczaniu odpłaty tym sposobem otrzymanej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu, żeby używane przez Zarząd wojskowy a zbędne nieruchomości, własnością Państwa będące, których wartość szacunkowa każdej z osobna nie przenosi sumy 25.000 zł., sprzedał w ciągu lat 1894, 1895 i 1896 za sumę aż do 500.000 zł. i żeby dochód z sprzedaży oddał Zarządowi wojskowemu na kupienie czego innego.

Artykuł II.

Również upoważniam Mego Ministra skarbu, żeby w ciągu lat 1894, 1895 i 1896 zezwolił na obciążenie służebnościami nieruchomości własnością Państwa będących, przez Zarząd wojskowy używanych, o ile wartość przedmiotu, który ma być obciążony lub prawo, które ma być nadane, w każdym z osobna przypadku nie przenosi sumy 25.000 zł.

Ogólna wartość służebności, które w latach 1894, 1895 i 1896 mają być w ten sposób dozwolone, nie ma przenosić sumy 300.000 zł.

Artykuł III.

Gdyby za służebność na zasadzie ustawy niniejszej dozwoloną, zastrzeżona została odpłata jednorazowa, takową oddać należy Zarządowi wojskowemu do rozrządzenia..

Odpłaty powrotne z tego samego powodu zastrzeżone, pobierać ma Zarząd wojskowy dopóty, dopóki takowy będzie używał przedmiotu obciążonego.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 12. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Plener r. w.

19.

Ustawa z dnia 12. stycznia 1894,

o sprzedaży i obciążeniu niektórych nieruchomości rządowych, których używa zarząd wojskowy.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu:

1. żeby realność przez Zarząd wojskowy używaną, w księdze gruntowej gminy katastralnej Rudolfswerth w wykazie hipotecznym pod l. 9 zapisaną, składającą się z parceli budynkowej Nr. 1/1 razem z wybudowaniami na niej koszarami piechoty i z parceli pastwiskowej Nr. 1/1 sprzedał, i żeby dochód z sprzedaży oddał Zarządowi wojskowemu na kupienie czego innego;

2. żeby realność w księdze gruntowej gminy katastralnej Bielak, w wykazie hipotecznym pod l. 124 zapisaną, jako magazyn żywności wojskowej używaną, składającą się z parceli budynkowych Nr. 242 i 243 razem z domem na nich wybudowanym w Bielaku przy ulicy Khevenhüllera Nr. 18 i z parceli ogrodowych Nr. 128 i 130 odstąpił za

nowy budynek na magazyn żywności, który Zarządowi wojskowemu ma być do rozrządzenia oddany.

Artykuł II.

Nadto upoważniam Mego Ministra skarbu, żeby pozwolił w stanie biernym realności „Sauerhof w Rauhenstein pod Badenem“, w wykazie hipotecznym l. 213 księgi hipotecznej dolno-austriackiej zabezpieczyć hipotecznie kapitał 63.892 złote waluty austriackiej na rzecz fundacji podpułkownika Barona Szymona Yppena dla oficerów inwalidów, jakoteż na zaindebentowanie nadanego w miejsce poboru odsetek od tego kapitału prawa mieszkania dla dwunastu oficerów z tej fundacji korzystających.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 12. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Plener r. w.

20.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z d. 12. stycznia 1894,

tyczące się stosowania taryfy cłowej traktatowej do machin posyłkami częściowymi a nie razem wprowadzanych.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi i z częściową zmianą rozporządzenia ministeryalnego z dnia 31. stycznia 1892 (Dz. u. p. Nr. 19) pozwala się, żeby maszyny Nr. t. 287, podlegające cłu traktatowemu w kwocie 5 zł. od 100 kilogramów, które z powodu wielkości swojej wagi wprowadzane są częściowo, ekspedycyowane były za opłatą cła według tej samej stopy także wtedy, gdy są wprowadzane posyłkami częściowymi a to pod następującymi warunkami:

1. Wszystkie części maszyny wprowadzone być muszą przez tę samą komorę wchodową a okres czasu, w ciągu którego cała maszyna musi być wprowadzona, nie może przetrwać jednego roku.

2. Przy wprowadzeniu pierwszej partii należy na komorze plan ogólny lub rysunek całej maszyny, tudzież spis wszystkich jej części składowych.

3. Zabezpieczyć należy różnicę aż do stopy traktatowej cła w kwocie 7 zł. 50 c. do Nr. t. 287.

4. Po zupełnym wprowadzeniu maszyny stwierdzić mają zupełność onejże przez oględziny po ustaniu do ruchu w zakładzie fabrycznym, urzędnicy cłowi wysłani przez najbliższą komorę główną — którą, jeżeli to nie ona właśnie ekspedycyowała do wchodu części składowe maszyny, wydeleguje do tego komora wchodowa z przesłaniem dokumentów celnicznych, rysunków i spisów szczegółowych.

Koszta tej czynności urzędowej ponosić ma strona.

Wurmbrand r. w.

Plener r. w.

21.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. stycznia 1894,

o ustanowieniu delegacji królewskiej komory głównej w Zagrzebiu.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu, ustanowiona została w dworcu

kolei rządowych królewsko-węgierskich w Zagrzebiu delegacja królewskiej komory głównej zagrzebskiej, opatrzona upoważnieniami komory głównej II. klasy, pod nazwą „Delegacja królewskiej komory głównej zagrzebskiej w dworcu królewsko-węgierskich kolei żelaznych“ i takowa rozpoczęła urzędowanie dnia 1. listopada 1893.

Plener r. w.

22.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. stycznia 1894,

o ustanowieniu delegacji cłowej król. węgierskiej w Mezötelego.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu, ustanowiona została w Mezötelego, w zakładzie fabrycznym biharsko-szilagijskiej spółki akcyjnej fabryki oleju skalnego, delegacja królewsko-węgierskiej budapeszteńskiej komory głównej z upoważnieniem do pobierania cła od partii oleju skalnego do fabryki z zagranicy nadchodzących i do wystawiania potwierdzeń opłacania podatku od oleju skalnego.

Delegacja ta rozpoczęła urzędowanie dnia 15. grudnia z r.

Plener r. w.